

Fekete Sándor

A multikulturalizmus előzményei Nyugaton és Keleten

Multikulturálisnak az olyan társadalmat nevezzük, amelyben különböző kultúrákhoz tartozó embercsoportok élnek együtt. De mit jelent ez: különböző kultúrákhoz tartozó embercsoportok? Mivel a kultúra mindazon értékek összességét jelenti, amelyeket az emberek illetőleg egy emberi társadalom vagy csoport magának megteremtett és objektívált, s mivel a kultúra szélesebb fogalom, mint a civilizáció, valamilyen kultúrája minden emberi társadalomnak, a civilizáció előtti társadalmaknak is van. De mennyiben és milyen értelemben fognak ezek különbözni egymástól?

Kézenfekvőnek látszik rögtön azt mondani, hogy egy civilizáció előtti kultúra nyilván különbözni fog egy civilizációs alapú kultúrától, tehát például az ausztrál bennszülöttek kultúrája az ausztráliai bevándorlókétól. Az Ausztráliába bevándorló britek kultúrája azonban nemcsak az ottani bennszülöttekétől különbözött, hanem az indiai bennszülött kultúrától is, jóllehet az indiai kultúra egy ősi civilizáción alapul. És egy brit kolónia kultúrája éppígy, ha nem is éppilyen mértékben különbözött az oroszországi vagy németországi „bennszülöttek” kultúrájától is (Nagy Péter cár idejében vagy a második világháborút követő megszállás idején), holott végül is – az időleges külön utak ellenére – az oroszok az európai, a németek pedig a nyugati kultúrához tartoznak. S persze otthon, Nagy-Britanniában is nyilvánvalóan különbözik egymástól az angol, a skót és az ír kultúra.

A kultúrák különbözősége sok mindenben megnyilvánulhat. Shakespeare művei az angol kultúrához tartoznak, Goethe művei a némethez, s a különbség köztük nemcsak a különböző nyelvben fog megjelenni, hanem abban a szellemiségben is, amelynek a nyelv a megjelenítője. A kultúra nemcsak az ún. magas kultúrát jelenti, hanem a mindennapok kultúráját is, és e tekintetben a nyelvek hasonlósága vagy különbözősége nemcsak a nyelvrokonságtól függ. Az egymás szomszédságában vagy együtt élő etnikai csoportok nyelvében nagyon sok a kölcsönös átvétel, akkor is, ha eredetileg igen különböző eredetű nyelvekről van szó – így a finnugor eredetű magyar nyelvet sok hasonlóság fűzi például a szláv nyelvcsaládhoz tartozó szlovák nyelvhez. A népzene és a néptánc, a viselet vagy az étkezési szokások vonatkozásában a szlovákok megint csak közelebb állnak a magyarokhoz, mint a nyelvrokon csehekhez. A mindennapi élet kultúráját minden népnél erősen

befolyásolja a vallás: a protestáns és katolikus németek kultúrája közismerten eltéréseket mutat, sőt bizonyos fókig még a nyelvük is. A zsidó vallás olyannyira összefonódott a zsidók mindennapi életével, hogy évszázadokon keresztül mintegy maga konstituálta a zsidó etnikumot (a körülmények intézményében Spinoza például ilyen etnikum-fenntartó tényezőt látott), ezért nem csoda, hogy az asszimiláció során a zsidók vagy konvertáltak, vagy legalábbis elhagyták a vallásukat. Ismeretes Heinrich Heine mondása, miszerint áttéréssel belépőjegyet váltott az európai kultúrához.

Hol húzzunk élesebb és hol kevésbé éles határt a különböző kultúrák között? A különböző nyelvi közegekben megfogalmazódott magaskultúra ugyanolyan éles különbséget teremt-e, mint a mindennapi népi kultúra és a vele összefonódott vallás? S a különböző vallások vajon már önmagukban élesen különítik-e el egymástól és állítják szembe egymással a különböző kultúrákat, például úgy, ahogyan legújabbán Samuel Huntington ábrázolta?

Előadásomban abból a hipotézisből fogok kiindulni, hogy a tárgyunk szempontjából alapvető különbség a különböző nagy kultúrkörök között van, s ezen belül és részben ezek fölött lehetnek még további különbségek, amelyek a civilizáció alacsonyabb fejlődési fokain még nagyon jelentősnek tűnnek fel, a civilizáció fejlődésének előrehaladásával azonban fokozatosan veszítenek jelentőségükből.

Hogy a különböző etnikumokból (törzsekből, népekből) származó emberek egyenértékűek lehetnek, abban túlbecsülhetetlen jelentősége van a Római Birodalomnak. A görögök sohasem tudtak túljutni a patriarchális-gentilista azonosságtudat szintjén, amelyet jól mutat az athéni demokrácia fejlődésének csúcspontján hozott kirekesztő törvény, miszerint csak athéni anyától származó egyén tekinthető athéni polgárnak. (Ahogyan zsidónak is csak az volt tekinthető, akinek az anyja zsidó: számos esetben fordult elő, hogy valaki a nürnbergi törvények értelmében zsidónak számított, a rabbinikus törvények szerint viszont nem.) A hellenisztikus birodalmak tele voltak etnikai feszültségekkel: Egyiptomban, Szíriában stb. a hellén vagy hellenizált uralkodó osztályok nem keveredtek a bennszülöttekkel, még ha bizonyos szokásaikat át is vették. (E feszültségek közismert kirobbanása volt a Makkabi-féle felkelés.)

Bizánc átvette ezt az örökséget: nem csoda, hogy az arab hódítás oly könnyen elsöpörte a görög uralmat és szinte nyomtalanul eltüntette a Közel-Keletről a görög kulturális hagyományt. Ezzel szemben a Római Birodalom polgárainak azonosságtudata a római polgárjogon alapult, amelyet az idők során egyre jobban kiterjesztettek – még ha ez nem is ment ellenállás nélkül a hagyományokhoz erősebben és primitívebben kötődő rétegek részéről: a Gracchusoknak még az itáliaiak jogaiért is küzdeni kellett –, míg végül

gyakorlatilag a birodalom minden szabad polgára rómainak számított. A modern nyugati állameszme a rómaiaktól származik, mivel a nyugati királyságok Róma örökösei voltak, ezzel szemben a kelet-európai államokat a bizánci hagyomány erősen befolyásolta.

A tradicionális társadalmak erős stabilitása és gyenge mobilitása következtében ezeknek az államoknak a keretébe bár különböző nemzetiségi kultúrájú (illetőleg a zsidók esetében, kivételesen, más kultúrkörhöz tartozó), de mégis alapvetően azonos kultúrfokon álló etnikai csoportok tartoztak. Így a középkori társadalmak, nyugaton és keleten egyaránt, a maguk korporatív állami keretein belül jól biztosították a különböző etnikai és rendi csoportok együttélését.

Nyugat-Európa nemzetállamai a kisebb feszültségek és a viszonylag szervezettebb fejlődés következtében általában nem a francia, hanem az olasz és a német utat követték. Ennek végső soron az volt az oka, hogy a nemzeti piacot és a vele járó nemzeti szolidaritást a közös államnyelv erőltetése nélkül is meg lehetett valósítani: különösen jól mutatja ezt a három- ill. négy-nyelvű Svájc példája. A nyugat-európai nemzet alapvetően államnemzet, s ezért az államok megerősödése után, az újabb időkben, már ismét teret adhatott és adhat a regionalizmus és gyakran az etnikai alapú regionalizmus (autonómia) gondolatának. Ez a fejlődési folyamat még az egyébként végletekig centralizált Franciaországban is bekövetkezett.

Kelet-Európában viszont, ahol gyenge volt a polgári társadalom, az állam erőteljes beavatkozására volt szükség, a nemzeti piacok kialakítása céljából. Pontosabban: lett volna szükség. Kelet-Európa egyetlen szuverén állama ugyanis – ha az Oszmán Birodalomtól eltekintünk – Oroszország volt. A Németország és Oroszország között elhelyezkedő ún. „Zwischeneuropa” államai a XIV. és XVIII. század között mind elveszítették a szuverenitásukat. Finnország előbb svéd, azután orosz uralom alatt állt, a balti országok előbb skandináv és lengyel, majd végül szintén orosz uralom alatt, Lengyelország három: porosz/német, osztrák és orosz részre volt osztva, Magyarország az Osztrák Birodalom függőségében állt, a román fejedelemségek oszmán hűbér és az egész Balkán oszmán uralom alatt tengődött. Mindemez országok nemzeti függetlenségre vágytak, s ehhez persze nemzetté is kellett szerveződniük. Mivel államisággal nem rendelkeztek, átvették Németországból az ún. kultúrnemzet gondolatát, azonban erősen módosítva. A német kultúrnemzet-gondolat ugyanis eredetileg azt jelentette, hogy az egyébként létező német államok, amelyeknek formálisan még közös intézményeik is voltak, a közös kultúra révén legalább elvi és szellemi egységet képezhetnek – a kultúrnemzet eszméje csak a későbbi nacionalizmus, sőt fajelmélet számára jelentette a német népiségű egyének misztikus egységének gondolatát. Kelet-

Európában viszont, ahol nemcsak szuverén államok nem voltak, de mindenütt igencsak összevegyülve éltek együtt a különböző etnikumok, a kultúrnemzet eszméje eleve abban az eltorzult formában terjedt el, hogy a szanaszéjjel élő magyarok, szerbek, albánok és a többiek valamiféle lelki-kulturális közösség révén képeznek egy nemzetet.

A bécsi kongresszustól a versailles-i békekonferenciáig terjedő időszakban ezek az államok végre megkapták a hön áhított függetlenséget. Azonban nem problémamentesen. A számos probléma közül a legnagyobb az volt, hogy csaknem minden állam területén, az ún. államalkotó nemzeteken és nemzetiségeken kívül, egyéb nemzetiségek is voltak, illetve általában a különféle etnikumok a különböző államokban szétszórva éltek. Mihelyt a szuverén államiságot megkapták, az uralkodó helyzetbe került etnikumok természetesen politikai államnemzetek kialakításával próbálkoztak, s a más nemzetiségű lakosaikat hivatalosan ugyan csak integrálni, valójában azonban asszimilálni kívánták ebbe a politikai nemzetbe. Így volt ez például Magyarországon 1848/1867 után, egészen 1918-ig, s így folytatódott például Romániában 1918-tól napjainkig. Az 1918 előtti nagy-magyar államban az asszimilációs kísérletnek a szláv és román lakosság volt kitéve, az 1918 utáni Romániában, Jugoszláviában, Csehszlovákiában viszont a magyar kisebbségek. Az elmúlt évtizedekben ezekből az államokból több tízezres létszámú magyar lakosság menekült Magyarországra, s ez még semmiség volt az ún. „etnikai tisztogatások” későbbi olyan extrémításaihoz képest, mint a zsidók millióinak legyilkolása, a németek millióinak elűldözése, s mint legutóbb a boszniai háború vagy Koszovó borzalmai.

A térségben erőszakos békét és nyugalmat a jaltai paktum után itt megvalósított „Pax Sovietica” teremtett. Ennek felbomlása után kiderült, hogy a problémákat nem megoldották, hanem csak lefojtották. A nemzetiségi ellentétek újult erővel lobbantak lánggra – legalábbis egy időre, főleg a nacionalista kormányzatok idején. Ennek az időszaknak az elmúltával azonban bizonyos kedvező jelek mutatkoznak a különféle nemzetek és etnikumok viszonyában. A megbékélést célzó szerződések sora jött létre, s ha nem is mindig tartják be, sőt időnként sorozatosan megszegik őket, mégis van hivatkozási alap, amelynek révén a követelményeket folyamatosan napirenden lehet tartani. Jóindulatú, ha nem is mindig sikeres kísérletek születtek az etnikai kisebbségek demokratikus képviselőire – ahol persze a fő problémát a parlamentáris-centralizált és a korporatív-föderális elv összeütközése okozza. Hogy a regionalitás és az autonómia gondolata oly nehezen hódít teret, sőt heves vitákhoz vezet, annak egyik alapvető oka a kultúrnemzet koncepciójához való makacs ragaszkodás, amelynek alapján minden etnikai autonómia gondolata természetesen úgy jelenik meg, mint a politikai nemzetállam felbomlasztásának trójai falova. Mindent egybevetve a helyzet

egyszerre ad okot pesszimizmusra és optimizmusra. Ha alaposan számba veszem a köztes-európai térség történelmi viszontagságait, kénytelen vagyok megállapítani, hogy ezek során a multikulturalitás mindig meghátrált a nemzeti identitás, a nacionalizmus, a sovinizmus erői előtt.

A kelet-európai térség legnagyobb etnikai problémáját jelenleg egyre inkább egy olyan probléma jelenti, amely nem annyira a tradicionális multikulturalitás problémája (habár történetileg onnan ered), hanem inkább hasonlít ahhoz a modern multikulturalitás-problémához, amely ma a nyugati államokban egyre nagyobb erővel jelentkezik. Ez a probléma a cigánykérdés. A cigányok persze tradicionálisan jelen vannak Kelet-Európa országaiban, de helyzetük a modern társadalomban radikális változáson ment át. A hagyományos társadalomban a cigányok mintegy a társadalom pórusaiban helyezkedtek el, most viszont bekerültek a modern társadalom véráramába. Ugyanolyan állampolgárok, mint az állam többi polgára, de a polgári társadalomnak nem ugyanolyan tagjai, mint a többi polgár, mivel – legalábbis jelentős részükben – nem ugyanazon a kultúrfokon állnak, s így nem ugyanazon értékek, érdekek és motivációk vezetik őket. Ezért a modern polgári társadalomba történő integrálásuk mindeztidáig sikertelen maradt. De mennyiben hasonlít ez a nyugati társadalmak multikulturalitás-problémájához?

Mint láttuk, a nyugati nemzetállamok fejlődése oly sikeres volt, megerősödésük oly nagymértékben végbement, hogy az utóbbi időben már a keretek lazítására is gondolni lehetett. A tradicionális multikulturalitás problémája Nyugaton – ellentétben Kelet-Európával – a földrajzi regionalizmus és föderalizmus szellemében nyert vagy nyer megoldást. Legalábbis elvi akadályja nincs annak, hogy ez ne csak Dél-Tirol vagy Skócia esetében legyen így, hanem Korzikán is. A multikulturalitás modern formáját azonban a bevándorló, szórványokban (esetleg gettó-szerűen) elhelyezkedő, más kultúrájú kisebbségek problémája jelenti. Korábban ez nem jelentett gondot: a bevándorlók egyszerűen – és persze önkéntesen – előbb integrálódtak, azután asszimilálódtak. Az elmúlt évtizedekben azonban olyan új bevándorlók jelentek meg a nyugati társadalmakban – különböző okokból, de ugyanazon eredménnyel –, akik nem kívántak és nem kívánnak integrálódni vagy éppen asszimilálódni. Az Amerikai Egyesült Államokban korábban nemcsak az európai származásúak, de az ázsiaiak és az afro-amerikaiak is kívánták a teljes integrálódást, sőt a teljes asszimilációt is. Most viszont, elsősorban a latin-amerikai bevándorlók, meg akarják tartani saját külön identitásukat – és ugyanez a helyzet Nagy-Britanniában a bevándorolt színes bőrűekkel, Franciaországban az arabokkal, Németországban a törökökkel. Mindezekre az etnikai csoportokra az jellemző, amit Kelet-Európában a cigányokkal kapcsolatban láttunk, hogy ti.

más kultúrkörhöz tartoznak illetőleg más kultúrfokon állnak, mint a befogadó ország lakosainak többsége. Éppen ebből adódnak helyzetük problémái: mivel a beilleszkedés rendkívüli nehézségeket vet fel számukra, ezért inkább lemondanak róla, s mivel lemondtak róla, így azután még nehezebb lesz a helyzetük megoldása.

Szükséges-e mármost e csoportok integrálódása? (Hogy asszimilálódásuk nem szükséges, azt evidenciaként kezelem.) Attól függ, hogyan értjük ezt. A hagyományos multikulturalitás története megmutatta, hogy a különféle kultúrák, sőt kultúrkörök egymás mellett élése nem vet fel megoldhatatlan problémákat, sőt az adott társadalom színesítéséhez és gazdagításához vezet. Az értékek pluralizmusa nem jelenti feltétlenül az értékek relativitását is: minden kultúrának vannak olyan elemei, amelyeket az adott kultúrához tartozók igen fontosnak tartanak ugyan, de mégis esetlegesek. A néphagyományban és a mindennapi élet szokásrendszereiben halomszámra találhatunk erre példákat, s ilyen alapon aligha lehetne értékkülönbségeket felállítani a kultúrák között. Problémát csak a különböző kultúrfokok ütközése vet fel, pontosabban a különböző civilizáltsági fokú kultúrák ütközése. Ha a kultúráknak nem is, a civilizációknak igenis tulajdoníthatunk fejlődét: annak tagadása, hogy az euro-amerikai civilizáció magasabb rendű az ausztráliai bennszülöttek életénél vagy az indiai kasztrendszer civilizációjánál – még ha a haladás ellentmondásosságát be is kalkuláljuk – nem egyszerűen az értékek pluralizmusát, hanem relativitásukat, voltaképpen a teljes történelmi relativizmust jelentené.

Az európai civilizációnak és kultúrájának a világon való, közel sem problémamentes elterjedése illetve – részben erőszakos – elterjesztése számos példát mutat azonban a különböző civilizációs fokok közötti konfliktusokra és a nem mindig szerencsés következményekre. A természetjogi irányzat alapján bármilyen nagy értéket és általános érvényességet tulajdonítsunk is például az egyéni szabadságjogoknak vagy a parlamentáris demokráciának, a történelmi-jogi iskola részben való igazsága szintén bebizonyosodott akkor, amikor ezek az értékek minden függetlenné vált gyarmaton – legalábbis egyelőre – használhatatlannak bizonyultak. A bevándorlás esetében viszont a konfliktus a visszájára fordítva jelentkezik: a bevándorlók hozzák magukkal alacsonyabb fokú civilizációjuk kultúráját egy magasabb civilizációjú országba. De nem jelent-e épp a szabadságjogok elleni támadást, túrhetetlen intoleranciát, ha a bevándorlóktól integrálódást kívánnak? Megkívánhatja-e a többségi társadalom vagy éppen az állam a polgáraitól, hogy azonos kultúrfokon álljanak?

Úgy vélem, hogy bizonyos értelemben igen. Ugyanis az állam valamennyi polgára ugyanazokkal a jogokkal és egyben ugyanazokkal a köteleességekkel is rendelkezik. Senki sem

rombolhatja tehát le azt az államot, nem pusztíthatja el azt az érték- és jogrendet, amely neki éppen a jogokat biztosítja. Minden (etnikai vagy más) kisebbségnek joga van saját identitásának megőrzéséhez, saját kultúrájának ápolásához, és ez nem mond ellent a többségi társadalom és az államegész érdekeinek. De nem lehet identitás-örzésnek és kultúra-ápolásnak minősíteni az adott közösségen belüli olyan szokások fenntartását, sőt kikényszerítését, mint a titkos maffia-szövetségek, az erőszakos tulajdonszerzés, a vérbosszú, a szexuális kényszer vagy éppen csonkítás. Ez nem fér bele a jogállamiság fogalmába, ahol ugyanis minden egyénnek szuverén joga, hogy egy közösségbe beletartozzon vagy ne tartozzon bele. Egyáltalán: a kisebbségi kultúrák megőrzése jog, de nem kötelesség, minden – többségi vagy kisebbségi – kultúra változhat, és, ha nincsenek önkéntes fenntartói, akár el is tűnhet. Ha egy kisebbségi kultúra tagjai ragaszkodnak az őket alacsonyabb civilizációs szinten tartó, vagy éppen megnyomorító közösségükhöz, ez sajnálatos ugyan, de jogszerű. Ha azonban erőszakkal kényszerítik őket az odatartozásra, akkor ez magasabb civilizációs kultúrártékek megsértését jelenti és retorziót igényel. A multikulturalitás elvét ugyanazon a civilizációs értékrenden belül szükséges érvényesíteni.

Summary

We are calling the society multicultural, in which to different civilizations owing groups to edge. The civilization means sum total aggregate of on all that valuables, which up concerning a human society or group for you the folks built. The civilization more broad notion, than all peoples of civilization, some kind of civilization to society, and the civilization is also for societies before.

The majority society could just desire almost the state from its citizens, so that a same they stand on cultural level? I presume so, that it is sure of intelligence yes. Namely with rights and in one piece with the same with the solemn duties any citizens of the state also command the same. The multiculturalism seized on the same within the scale of values with civilization it needs to validate.